

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

PRAKTISK VECKOTIDNING
FÖR
KVINNAN OCH HEMMET

Stockholm, Iduns Tryckeri Aktiebolag.

N:r 30 (501).

Fredagen den 30 juli 1897.

10:de årg.

Prenumerationspris pr år:		Byrå:	Redaktör och utgivare:	Utgifningstid:	Annonspris:
Idun ensam	kr. 5:—	Klara södra kyrkog. 16, 1 tr.	FRITHIOF HELLBERG.	hvarje fredag.	35 öre pr nonpareillerad.
Iduns Modet., fjortondagsuppl.	» 5:—	Öppen kl. 10—5.	Träffas säkrast kl. 2—3.	Lösnummerpris 15 öre	För »Platssökande» o. »Lediga platser»
Iduns Modet., månadsuppl.	» 3:—	Allm. telef. 6147. Rikstelef. 1646.	Redaktionssekr.: J. Nordling.	(lösnr: endast för kompletteringar.)	25 öre för hvarje påbörjad tiotal stafv.
Barngarderoben	» 3:—				Utländska annons. 70 öre pr noup-rad.

Erika Tersmeden.

Bland de många välgörenhetsinrättningar, som under senare åren uppvuxit inom vår hufvudstad, torde *Hemmet för gamla* vara en af de, åtminstone i vidsträcktare kretsar mindre kända, men på samma gång en af de mest beaktansvärda. Tanken på ett sådant hem uppstod först hos dess nuvarande föreståndarinna, som ock tagit första initiativet till dess upprättande och genom sin outtröttliga energi bragt det till stånd.

Erika Tersmeden, dotter af brukspatron P. R. Tersmeden och hans maka, föddes i Stockholm 1854 samt uppfostrades i en den tiden mycket ansedd pension. Fadern, som var delägare i de stora västmanländska brukten Larsbo och Ramnäs samt tagit hofrättsexamen i Upsala, lämnade tidigt statens tjänst för att ingå såsom medarbetare i det af L. J. Hjerta utgifna »Aftonbladet». Redan förut hade han dock intagit en framstående ställning i det offentliga lifvet, dels såsom riksdagsman, dels såsom skriftställare och ända till representationsförändringen 1866 var han en af Riddarhusets mest frisinnade talare, företrädesvis i frågor, som rörde religionsfrihet, skattereglering och undervisningsväsen. Med synnerligt intresse följde han dotterns utveckling och var angelägen att hos henne väcka håg för ett själfständigt arbete och sinne för sociala och filantropiska angelägenheter.

Efter hans död 1880 tjänstgjorde Erika under fyra år som kontorist på Olson och Wrights skeppsmäklarekontor och vistades därefter tvänne år hos familjen Ludvig Nobel i Petersburg. Återkommen till foster-

landet, kallades hon till föreståndarinna vid asylen för Pauvres Honteux.

Det var under arbetet där hon väcktes till särskild ömhet för »de gamla», ty efter fyllda 70 år emottogs inga pensionärer på nämnda asyl. Hvad skulle det då blifva af alla dessa hjälpsökande, som med tårar bådo om en fristad för de tunga dagar, om hvilka det heter:

de behaga mig icke? Alla dessa, som betygade, att de hade ingen på jorden, som vårdade sig om dem? Dessa frågor lade sig allt mera tungt öfver den varmhjärtade kvinnans sinne och störde hennes dagars ro och hennes natters hvila. Följden blef ett fast beslut hos henne att ägna sig åt dessa gamla, som ingen annan tycktes tänka på. Icke långt därefter lämnade hon sin plats som föreståndarinna vid asylen för pauvres honteux, och i november 1895 lästes i allmänna tidningar ett utrop under tecknad af flere kända och högt aktade namn, af följande lydelse:

Hemmet för gamla

är namnet på en nyligen här i Stockholm öppnad fristad för åldriga, medellösa fruntimmer af bättre stånd. Den klass af hjälpbehöfvande, för hvilken denna fristad är närmast afsedd, skulle kunna kallas de *uteslutnas* klass. Oförsörjda änkor efter och döttrar af män, hvilka icke verkat direkt i statens tjänst, äro ej pensionsberättigade. I de fall — och de äro många — där man eller far ej inbetalt till någon pensionskassa, hafva de ej ett öres säker inkomst att påräkna. I dessa

Kärleken är religionens mål, dygdens själ och lagens kärna.

J. B. de Bossuet.

70- och 80-åringars ungdom och medelålder funnos ej heller de tillfällen till förtjänst, ej de många arbetsfält för kvinnlig verksamhet som nu för tiden — följaktligen ha de ej kunnat göra några besparingar. Oftast hafva de öfverlevat sina lyckligare lottade vänner, som brukat hjälpa med hyran och annars vid behof sträckt dem en hjälpande hand.

Önskan att finna en tillflykt för dessa »uteslutna», ett hem, där de få vara hur gamla, hur skröpliga, hur fattiga som helst, där de få lämplig och närande mat alla mål om dagen, där det består dem ej endast läkarevård, utan äfven sjukvård, samt där de kunna känna hemtrefnad och frihet från bekymmer, denna önskan har funnit ett praktiskt uttryck i *Hemmet för gamla*.

Kungsholmens friska luft har godt namn om sig, och har det ansetts lämpligt att förlägga hemmet därstädes. En våning om 6 rum och kök, har förhyrts Garfvarogatan 3 och några pensionärer äro redan inflyttade. Salen och husmoderns rum äro samlingsrum. Husmoder är fröken Erika Tersmeden, som har mer än fem års verksamhet på detta område.

En början är således gjord, men för att detta hem skall kunna äga bestånd och för att möjliggöra dess utvidgande till att mottaga ett något större antal fordras deltagande, oföretvilliga personers hjälp.

Vi äro öfvertygade om att få ett gensvar på denna vår vädjan för de värnlösa gamla. De fostrades af en tid, då »kampen för tillvaron» var ett okänt slagord, och på ett sätt, som göra dem försagda att nu bedja för sig själfva. Det är därför vi föra deras talan!

Det nya hemmet var således redan öppnadt med en liten styrelse för detsamma, och den som varit mest verksam härför var, såsom vi redan antydte, fröken Tersmeden. Huru hon kunnat åstadkomma detta, vet hon knappt själf. Utan att spara sig och utan att rygga tillbaka för det mer eller mindre obehagliga i att klappa på andras hjärtan för att bedja om hjälp, har hon gått till den ena och andra af bekanta och gynnare och fått än en liten penningsumma, än några möbler eller bohagsting, som stått obegagnade på vindskontoren, än litet linne och sängkläder, och allt har med lika tacksamhet emottagits och kommit till användning, och så har genom bidrag från många hem det lilla hemmet efterhand ordnats och det på ett sätt, som gör det behagligaste intryck på den inträdande.

Utan att tillägna sig själf någon förtjänst härvid, erkänner fröken Tersmeden i första hand den store gifvaren af allt godt såsom den hon har att tacka för framgången af sina bemödanden. »Nämn så litet som möjligt om mig i samband med Hemmet,» skrifer hon själf. »Det hade ju ändå aldrig kommit till stånd, om ej många, för de gamla ömmande personer offrat tid, penningar och gåfvor i natura för detsamma.»

Prins Carl har icke blott genom en personlig gåfva af 200 kronor visat sitt deltagande, på initiativ af honom gafs äfven en extra föreställning vid 1896 års hästutställning i Stockholm, som inbragte 2,750 kr. En tombola å börser medförde ock en behållning af 6,502 kronor för det goda ändamålet. Direktionen har härigenom blifvit i tillfälle att betydligt utvidga hem-

met, så att en lika stor våning i samma egen- dom kunnat tilläggas, hvarigenom Hemmet nu disponerar 16 rum och för närvarande inrymmer 13 pensionärer, hvaraf en är 89 år, en 87 och de flesta öfver 70 år. För intagning i hemmet fordras att sökanden uppnått 60 års ålder och icke lider af någon svårare kroppsel- eller själssjukdom, i hvilket fall hon hänvisas att söka plats å Stockholms sjukhem. Såsom en väsentlig förmån har man ansett ett eget rum för hvar och en af de gamla. Ty ej behöfver man anses vara särskildt kitslig, om olika vanor vid den åldern göra sig gällande, om den ena t. ex. vill öppna fönstret och den andra icke, den ena vill släcka lampan tidigare, den andra senare, o. s. v. Man har ju velat bereda de gamla ett hem i ordets bästa mening och så fritt från tvång och obehag som möjligt.

Afgiften för hvarje pensionär, inberäknad bostad, vedbrand, kost, läkarevård, medicin, upp- passning och lyse, är minst 10 kronor i månaden. Skulle förmögenhetsvillkoren medgifva en högre afgift bestämmes den för hvarje sär- skildt fall af direktionen.

Inom detta hem går nu dagen igenom fröken Tersmeden såsom den på en gång styrande och tjänande system, och hvarhelst hon visar sig hos de gamla upplysas de skrynkliga anle- tena liksom af en vänlig solstråle. Hvarje rum har sin prägel af ordning och hemtrefnad och lifvet därinne förflyter i ostörd frid. I sam- lingssalen, där föreståndarinnan spisar tillsam- mans med sina skyddslingar, finnas bibliotek, orgel och piano och vänliga samtal krydda mål- tiderna. Vid sjuksängarne är det ock förestån- darinnan, som med mjuk hand ordnar kuddar- ne, räcker den läskande drycken och vakar natten om hos de gamla. Många äro ock de välsignelser, som från darrande läppar nedkal- las öfver henne, och i sanning är en sådan lifs- gärning värd erkännande och uppmuntran äfven af utomstående. L. S.

Barn.

Syster satt hos bror på stenen.
Solen stänkte guld,
Guld på systers ljusa lockar,
Guld på gossens mörka hufvud,
Och de logo och de lekte,
Sol och vind och blomdoft smekte
Ljuft de bruna kinder små.

Hela världen sträckte famnen,
Famnen full och rik!
Allt stod öppet för dem båda,
Blott de ville lyfta läset,
Låset till den muntra världen,
Där den glada, ystra färden
En gång lustigt skulle gå.

Svalor snabba byggde nästen,
Nästen åt hvarann.
Barnen skrattade åt fliten,
Byggde själfva luftslott endast,
Luftslott, granna och förgyllda,
Utaf härligheter fyllda,
Som till molnen skulle nå!

Syster satt hos bror på stenen.
Solen stänkte guld,
Guld på äppleträdens blommor,
Guld på stenarne och sanden.
Barnen sågo, hur det lyste,
Mot hvarandra lyckligt myste:
— »Världen lyser alltid så!»

Gamle farfar stod i dörren,
Såg på barnens lek,
Hörde jollret, log ett löje,
Vemodsfullt som själfva lifvet.
— »Vänner små, blir himlen mulen,
Blir en stund blott grå och kulen,
Guld och glans ä' borta då!»

Syster ser på bror med undran,
Undran utan tro.
Ej i denna stund de minnas
Mulen dag och mörka stunder.
— Mörkret kommer — bädden väntar —
Farfar tyst på dörren gläntar:
— »Guld och glans sin kos, ni små!»

Men med kind mot kind de sitta,
Trötta af sin lek,
Se ej mörkret, redan halfvägs
In i drömmens ljufva riken.
Där bland jättersor vandra
Midt i solen med hvarandra
Bror och syster små!

Allan Berg.

»Om endast...»

Vi tänka ofta med en suck på allt, som kunnat vara annorlunda i vårt lif eller vår framtid, om vi endast gjort eller lämnat ogjort, det ena eller det andra. »Om endast» jag varit förständigare och hade arbetat flitigare, medan jag var vid universitetet — säger den fattige ynglingen, — så skulle jag kunnat få högre betyg och bättre ut- sikter.

»Om jag endast — säger den ofgifta damen — hade förstätt mitt eget bästa och vetat uppskatta den mans ädla karaktär, som ville hafva mig till hustru, så skulle jag nu hafva haft något att lefva för och ej behöft känna mig så ensam och onyttig.» Man gör sig sålunda själf olycklig genom att gagnlöst grubbla på hvad som kunde hafva varit, om man begagnat sig af tillfället.

Ingen vana blir så lätt inrotad som denna att ängsligt se tillbaka och sorgset tänka på hvad som kunde hafva varit, om endast... Intet är mera gagnlöst och skadligt. Huru kunna vi njuta af det närvarande eller med allvar ägna oss åt vårt arbete, om vi i tankarne lefva om och om igen detta för- flutna, hvilket, eftersom det är dödt och förgånget, vi också borde hafva begravt och förgätit. Ordspåket säger, att de tårar vi utgjuta öfver utspild mjölk äro till ingen nytta. Våra förfäder ansågo, att det enda för gudarna omöjliga var att ändra det förflutna.

En framstående statsman brukade stude- ra tillsammans med sin syster. En dag an-

märkte systemen, att de mycket bättre skulle förstått och uppskattat hvad de läst, om de blott hade varit bättre uppfostrade —. Ja — svarade brodern — men det är för sent att ändra nu, hädanefter få vi uppfostra oss själva.

Om vi begått en dårskap eller drabbats af en olycka och det skedda ej står att ändra, böra vi allvarligt öfvertänka saken för att sätta oss in i, huru illa det är och för att draga nytta af de lärdomar vi af dem kunna hämta och sedan försöka att ej mer tänka på dem.

Att begrafva det förflutna är visserligen ingen lätt uppgift; men det är nödvändigt, om vi skola vara verksamma och lyckliga.

De flesta klaga öfver sitt dåliga minne, och likväl hafva vi kanske alla minst tio ting under vår förflutna lefnad, som vi skulle önska kunna glömma, mot ett enda, som det är oss en glädje att minnas.

Åh! den förskräckliga listan, outplånligt inristad i hvars och ens minne, af förlorade tillfällen, sviken vänskap, genomgångna olyckor, kallnad kärlek, missbrukadt förtroende, och så alla andra djupa sorger, till hvilka vi tro oss själfva vara skuld och som vi aldrig skulle behöft lida, »om endast...» Så tro vi åtminstone. Kunna vi med visshet säga, att om vi hade gjort eller lämnat ogjordt allt hvad vi med bitter själföföbräelse inbillade oss, att vi borde, eller icke borde hafva utfört, vi kunnat afvända dessa olyckor från våra hufvuden, eller att än värre ej kunnat drabba oss? Det är ju tvärtom möjligt, att just det goda vi gått miste om, kan på för oss okänt sätt hafva bidragit att förskaffa oss eller någon annan något vida bättre.

Naturligtvis skulle, om vårt enda mål i lifvet vore att vara lyckliga, hvarje plåga vi lidit vara en källa till sorg; men om de goda förädlas genom de sorger de måste genomgå, liksom den välluktande örten sprider starkare doft, då den krossas, och om hvar och en af oss har lidandet att tacka för kanske all den sinnesstyrka och själsadel vi äga, kunna vi alls ej vara vissa om att vi skulle blifva bättre eller lyckligare, om vi kunde lefva om vårt förflutna lif på det sätt vi nu önska att vi framlevat det. Det är en tröstande tanke, att om vi aldrig varit dårar, skulle vi heller aldrig förvärfvat oss det ringa mått af visshet vi nu äga. Det enda botemedlet mot den melankoliska, dystra vanan att tänka på hvad som kunde hafva varit är strängt arbete och att lefva för andra. Ingen till sinnet frisk människa plågas länge af dessa gagnlösa samvetsföbräelser: om endast. Kasta er in i någon sysselsättning, som helt tar upp er tid och edra tankar, vore det ock blott en vurm för ett eller annat, och ni skall snart få tillräckligt sundt fönuft att inse, att det allra sämsta man kan göra är att ängsligt fråga sig hvad man kunde eller borde hafva gjort.

Barn, som ej hafva bröder eller systrar att tumla om med och därför få tid att för mycket tänka på sig själfva, kunna lätt råka ut för detta olyckliga sinnessillstånd och borde bevaras därifrån genom att i tid sändas till skolan, eller om de äro i hemmet uppmuntras att med all sin energi kasta sig in i arbetet och leken och tvingas att tänka på andra.

I Stockholm.

Små utställningsfunderingar och litet annat smått och godt.

För Idun af

Lovisa Petterkvist.

Bref X.

Jag har haft några så lyckliga dagar!!
Kära vänner från Ryssland (Kryckes) ha varit här på besök. Ja, hvad betyder utställningar och allt möjligt rart i världen mot *människor*, människor att *älska* och som håller af en igen! Jag vet inte hvarför, men det har varit så ondt om just *det*, den här gången i Stockholm. Också njöt jag dubbelt nu — —

Two kungar har jag sett, sedan jag skref sist. En, liten, gulbrun och mager; en, stor grann och ståtlig! Den lilla gulbruna var från Siam, hvilket land, så vidt jag vet, inte utmärker sig för något annat än sina sammanväxta tvillingar och ofantliga rikedom på elefanter.

»Drottningen» var inte med — af »naturförhinder». Då en man är gift 200 gånger *på en gång*, är det inte så lätt att föra sin hustru med sig, minsann, men en näfve prinsar hade han stoppat på sig; små, gulhyade, de med, förstas, och nästan lika gamla allihop, efter hvad *jag* kunde tycka.

Den andra kungen var inte officiell och blef *inte* emottagen med kanonsmäll. Han var från Belgien och såg ut som en riktigt rar konung. Utom det att hela Stockholm var på benen, när han kom och när han for och när han besökte Utställningen och Skansen, och däremellan med, bara han stack näsan utom dörren, så var han *fullkomligt* inkognito, något hvaraf han lär ha njutit i *hög* grad. (Stackare! *Hur* påpassad måste han inte vara hemma hos sig!)

Så har vi, kantänka, varit på »jubileumsregatta», bjudna af en affärsvän till Ruffen. Egen ångbåt och allt möjligt elegant, men jag hade inte roligt *ändå*. Jag har aldrig roligt på kapplöpningar, nog därför, att jag inte alls tycker, att de är hvad de *bör* vara: bara en uppfriskande *lek*! På sjön går de ändå an, ty där kan då åtminstone inte något djurplågeri förekomma, som väl är, men *till lands!!* Hur det någonsin kan bli en sport för »gentlemen» att vissa gånger om året hänga som tomta säckar på till *ytterlighet* utmagrade hästskreatur och med slag och sporrhugg drifva dem att springa *öfver* deras naturliga förmåga, begriper inte *jag*. Och behållningen? En för några minuter läskad fåfänga, så ökade lifsbehof och så sänkta lifsintressen — —! Usch! Visst värdt prata om att man kan spara sitt medlidande åt »åkarhästarna». Det är som att säga: nog förekommer det både stryk och misshandel i den här högskolan, men hvad gör *det*: det är ändå mycket värre i den där folkskolan. Hör nu det ihop?

Till på köpet sa en fru, som satt bredvid mig på »Gärdet», att det *värsta* med kapplöpningshästarna var, att de var så »odygliga». Hennes sons kapplöpningssto hade en riktig »passion» att äta upp sin egen sänghalm. Fattiga djur, det tror jag *visst*, det! Så utsultna som — Men nu är det så godt bryta af tvärt, eljes så — —

Och den här nya kapplöpningsrasen, se'n, som uppstått: bicyklisterna! Fortfar de att

hjula omkring *barhufvade* i stickande sol, som de lär ha gjort på *sin* kapplöpning häromdagen, så får de nog snart inga hufvuden kvar att hjula omkring med, såvida de inte redan nu är utan, hvilket man nästan kunde tro! För öfrigt ska man inte låta *ungdom* täfla som »nationer». För den bör det bara finnas *en* enda nation i världen: ungdomens! Simmarne i London! Det var en sport efter mitt sinne, det. Inga pengar tog de med sig hem, inte slet de ut sig med att simma i kapp hvarken med hvalfiskar eller Atlantångare — inte har de varit dyra i inköp och inte är de dyra i underhåll! Ja, d. v. s. *det* vet jag då inte; men i hvad fall som helst blir det en *personlig* sak!

Efteråt lär »regattan» ha gifvit middag på Hasselbacken, inte en vitten billigare än 50 kronor paret den heller! Och priserna, som delades ut, ha kostat *förmögenheter*!

»Kan du säga mig, Ruffen,» sa jag, »hvar allt rikt folk i Stockholm kommit ifrån så i en hast?»

»Det är väl — järnet — och kolen — och skogarna, hä hä.»

»Skogarna? Basch!» sa jag. »Hur det är med *dem*, tror jag att vi norrländingar vet, och järnet sitter ju i bergen och kolen ligger ju i jorden ännu. Men pengar finns, minsann, och flyter i *strömmar*! Och staden själf, du? Hur växer den inte — och vattnas den inte och planteras och regleras den inte och —»

»Så't där betalar skatterna, förstås.»

»Men hvem betalar dem, som betalar skatterna, då? Nej du,» sa jag tankfull, »det är nog *tullen* ändå, fast *vi* norrländingar inte —»

»Man kan lefva öfver sina tillgångar med, hä hä.»

»Kan man?» sa jag. »Ja visst *kan* man, men inte här i gamla Sverige! — Det är vi för hederliga till!»

Bra trött är jag, men borde ändå skriva om den Ryska nationaldagen på Utställningen, som Ruffen och jag firade på ett så »eget» sätt — men det får vara till i morgon.

* * *

Dagen därpå. Så här gick det till på Nationaldagen! Både Ruffen och jag var öfverförtjusta vid tanken på att få se ryska seder och bruk. Också var klockan inte mycket, när vi begaf oss i väg, ty vi förstod, att det en *sådan* dag *måste* bli folkträngsel af — och det blef det med, minsann.

I tidningen hade stått, »att Utställningen, dagen till ära, skulle smyckas i en rik rysk flaggskrud». Hvad det skulle bli *mer*, hade vi inte tagit reda på, efter det inte finns något roligare än öfverraskningar: *vi visste* ju, att det skulle bli något ryskt och nationelt, det var nog. När vi kom fram, så sa jag snopet: »Ser du någon rysk flaggskrud, Ruffen?»

»Nej — men flaggor!»

»En här och en där, ja,» sa jag föraktligt, »som rågax på en träda. Hos *oss* vore det här då ingen flaggskrud, minsann!» Och *jag* som trodde, att *just* Ryssland var så för pomp och ståt! Där ser man hur mycket man vet.»

Vid porten stod de vanliga blå änglarna på vakt.

»Ursäkta,» sa jag fryntligt, »men hvar är de *ryska* dörrvaktarna?»

»Det är vi det,» sa den ena ängeln stramt,

»Bevars väl,» sa jag, »är herrarna ryska med!»

»Inte vi, men de här.»

Därmed pekade han på en liten kokard i ryska färgerna, som han, och hela den öfriga flocken för öfrigt, hade i knapphållet.

»Den där,» sa jag, »har Utställningen varit tvungen skicka ända till Ryssland efter den där? Den hade kunnat få hela lass hos Meeths, och det för några ören stycket.»

»Hvad vädrar du efter, gumman,» sa Ruffen, när vi väl kommit inom portarna.

»Åh, jag bara känner efter, om det luktar ryss, lilla du,» sa jag. »Det är den finaste doft jag vet.»

Men det inte ens luktade ryss!

»De hade gärna kunnat flytta ut några läderrullar och kappsäckar,» sa jag, »så att man kommit i stämning genast.»

I ryska afdelningen var pelarne virade med girlander och kejsarens byst omgifven af så mycket blommor och grönt, som om den firat namnsdag.

Det var riktigt nått, verkligen riktigt nått, men svenskt var det också, så svenskt, att det nästan var jockmockskt. Vi snodde omkring värre för att få tag i något extra ryskt, men vi fann inte något.

Ruffen frågade på en röd läderkappsäck, en af de fina äkta, som doftar. O! Den kostade bara 200 kronor och rymde högst en omgång kläder.

»Priserna tycks åtminstone vara ryska, hä hä,» sa Ruffen.

»Tror jag inte,» sa jag. »Hellre tyska, då! Nej, Ruffen du, jag frågar!»

Därmed viftade jag af fram till en herre, som stod i ett hörn och precis såg ut, som om hans arbete var att stå här, just här i detta hörn, och begripa allt.

»Förlåt,» sa jag, »men kan herrn vara så god säga mig, hvar den ryska nationaldagen firas?»

»I de festkomiterades hjärna,» svarade han artigt.

»Så-å-å-å!» sa jag litet långdraget och häpet, ty det var allt en bra trång plats att samlas på — för så många.

»Blir det — inte något festtåg af då?»

»Inte hvad jag vet.»

»Inte något uppvisande af landets säragna kostymer, seder och bruk?»

»Det blir rysk konsert kl. 3.»

»Tackar, tackar så mycket!» sa jag och neg.

Jag lofvar att vi var precisa till konserten, som gafs i Trädgårdssalongen, där flaggorna alldeles »gått ut», åtminstone invändigt — men det hade vi ingenting för. Kapellmästaren visade sig inte förr än en hel timme efter den utsatta tiden.

»Han är en riktig ryss, du,» sa Ruffen, som studerat programmet, så att han kunde det utantill.

»Är han?» sa jag trött. »'Månen' är åtminstone svensk.»

Jag tycker inte *alls* om ryska konserter, det vet jag nu. Man får vänta så förfärligt mellan numren, och när numret så kommer, så tyckte man, att det just inte är så mycket att ha väntat på. I synnerhet var det en herre som hette Glinka eller Klinka, som jag inte förstod mig på en *smul*. Hans krumelurer och uvertyrer var bara kling-klang, och kling-klang har vi själfva. Men det *sista* stycket var verkligen intressant, med strid och storm och marscher och klockringning och kanonskott uti, *äkta* kanonskott, som affyrades

utanför, efter de väl inte kunde fyras af innanför.

»Kanonskotten var väl det egentligt ryska, du Ruffen?» sa jag, när vi »strömmade ut».

»Vi få visst te ofvanpå, hä hä,» sa Ruffen.

»Nej hvad säger du?» sa jag ifrigt.

»Titta, får du se.»

På en jätteskylt ofvanför ingången till kaféet midt framför Trädgårdssalongen stod verkligen i alnshöga bokstäfver: »Ryskt te.»

»O,» sa jag, »te ur den puttrande samovaren, som man jämt läser om i romanerna! Jag kunde väl tro jag, att vi skulle hitta reda på det nationella, om vi bara höll i oss!»

Te fick vi, i sinom tid, serveradt af de mest äkta ryska konsulats-frus-fingrar, men dubbelt mot vanligt kostade det, hvilket inte gjorde en *smul*, efter pengarna lär ha gått till Sofiahemmet, fast jag inte riktigt begriper, hvarför vi skulle dricka hop pengar åt *det*, just på den Ryska nationaldagen?»

»Förbannad humb — —» sa Ruffen, när vi »strömmade ut» igen.

»Tyst, Ruffen,» sa jag. »Det begriper du inte.»

»Kom, gumsan, för *har* man beredt sig på något extra roligt, så —»

»Rysk festmiddag?!» sa jag. »O, så för-tjusande!»

Och så åt vi rysk festmiddag på Hasselbacken. Började med kymmel och rysk kaviar, stack emellan med rysk sallad och dito piroger, och slutade med »Charlott Ryss» och ryska cigarretter.

»Hasselbacken är ändå primus, när det gäller arrangemanger, du gubben,» sa jag. »Jag tror att om vi begärt halstrade kosackmössor, så hade vi fått dem med!»

Räkningen var också rysk — — men det är den visst *alltid* på Hasselbacken — —

Men hvem bryr sig om *sådant*, för en gång skull. Efter kaffet och aveckerna i trädgården spatserade vi tillbaka till Utställningen, i det mest strålande humör, direkt in i ryska utställningen, för att köpa oss »ett minne» af *vår* nationaldag.

Ruffen köpte en resväska, en sådan där äkta, doftande en för 60 kronor, och jag för lika mycket ryska broderier.

»Så ska det ta's,» sa Ruffen och hängde förnöjdt väskan öfver axeln.

»Alldeles så,» sa jag och köpte för 50 kronor infattade ryska stenar, som jag dagen därpå upptäckte *precis* maken till hos Hedblom, fast hos honom kostade de bara hälften.

»Nu tycker jag vi firat oss *nog*, gubben,» sa jag.

»Alldeles min åsikt,» sa Ruffen — som allt var *bra* röd och glad ännu — — — precis som *jag*!

När vi kom halfvägs till utgången, stannade Ruffen.

»Vi — kilar — väl öfver — på luftbanan? — — Hva, du gumman.»

»Hu!» sa jag. »På luftbanan? Är du tokig!»

»Sväfva i det blå, hva, som få-å-åglar små! Hva, gumman? Svaja i etern — — romantik — — hva — —? Bör vara din konfekt det, Lovisa! Ha ha ha!»

»Men vattnet inunder?» sa jag tvekande.

»Hvad tusan har vi i vattnet att göra!»

»Det har du alldeles rätt i, gubben,» sa jag. »Hvad» (jag försäkrar att jag *inte* sa det rysliga ordet!) — ha vi i vattnet att

göra?» Och så skrattade vi båda två, så folk vände sig om och såg på oss — och det fick de. Trappan genom tornet upp till luftbanan var så trång, att jag höll på att fastna flera gånger.

»Jag tror du fyller din plats till det yttersta, jag, gumman lilla?» sa Ruffen.

Och så skrattade vi igen, men när jag fick se den smäckra »gondolen», som på spända ställinor högt i luften skulle öfver den *mycket* djupa viken föra oss till andra sidan — då skrattade jag *inte*.

»Aldrig får du mig att stiga i det där saltkaret, Ruffen,» sa jag.

»Det är din plikt — — hustru!»

»Plikt?» sa jag. »Mot hvem?»

»Mot — mot — Idun!»

»Är det?» sa jag vacklande. »Är det verkligen min plikt mot —? I så fall — —»

Härmed satte jag mig beslutsamt i gondolen, som vickade riktigt otäckt och därtill *inte* hade något stöd på sidorna.

Ruffen klef också i, men när vaktaren höjde handen för att skicka oss i väg, som fåglar öfver det svallande djup, började jag att gallsrika, ty romantik på *afstånd* och romantik på *nära håll* är någonting helt och hållet annat.

»Jag vill ur, ur!» skrek jag. — »Ur! Min man vill också ur — — alldeles bestämdt ur!»

Men det skulle jag inte ha sagt: Ruffen var inte i sinnesstämning att höra *mig* besluta.

»Loss!» skrek han, och så ilade vi ut i himlens sky, medan den grymma döden grinade inunder, klädd i havvets våta skrud.

Det kändes *ohyggligt*! Stackars Andrée! Jag fick kväljningar, blef yr, jag var färdig att falla ur — jag *var* urfallen!

»Ruuuffen!» skrek jag och grep hans hand — — krampaktigt — — »Ruuuffen — — uff-uffen — — fffen — — Jag förlåter — förlåt — Barnen — hälsa —»

»Bom!» sa 'båten' i detsamma: vi var redan på andra sidan.

»Gruffigt roligt, hm hm,» sa Ruffen, när vi litet senare och bra bleka om näbbet antrade nedför trapporna till *det här* tornet.

»Ofantligt!» sa jag.

»Men nog behöfs det en festmiddag först, hä hä!»

»Det gör det,» sa jag, och det med eftertryck.

»Men vi *har* ändå flugit i luften, du gumman, hä hä.»

»Som stora gäss!» sa jag.

Så skrattade vi igen, fast det låg liksom litet bomull på skrattet ännu.

Ja, en af sommarens *allra* mest minnesrika och oförgätliga dagar blef den dagen för *oss*, det är visst, men som »Rysk nationaldag» betraktad, tycker jag *ändå* fortfarande, att den kan anses vara bra egen!!

Alla utställningsbesökande damer

inbjudas värdsamt till ett besök i »Iduns salong» — belägen i Nordiska museets byggnad å utställningsplatsen — där viloplats och toalettrum gratis stå till våra ärade gästers förfogande. Red. af Idun.

Nya mönster i klädningstyg väfda af gammalt ylle i förening med ull. Ny modell å plaids äfven väfd af gammalt ylle.

Gods afhämtas tacksamt afgiftsfritt.

HILDUR ANDERSSONS Ullspinneri och Skrädderiaktiebolag. Hötorget 12.

Filial: Hornsgatan 1.

För vikt om 18 kg fraktfritt fram och åter.

Riks. 165. Allm. 304 35.

Från prinsessan Ingeborgs hembygd.

Intryk från en fotvandring genom Nordsjælland.

Uppptecknade för »Idun» af A. Roth.

II. Hornbæk.

För 12 à 14 år sedan var Hornbæk endast ett fiskläge. På de smala, oregelbundna gatorna med den alnsdjupa, fina sanden gingo endast fiskarena, deras hustrur och barn; husen hade ej fått verandor, man såg ej brokiga, ljusa toaletter, såg ej bicyklar och droskor. Det var först några unga konstnärer, som funno vägen hit. Holger Drachmann och hans syster fru Erna Juel Hansen samt målaren Krøyer voro bland de första. Drachmann besjöng också härifrån det älskade hafvet. Detta haf, som han gifvit oss med in i våra lugna rum med hela dess tjusning och ombytthet. I hans dikter brusar och skummar det som vid Hornbæks strand, vi se de glittrande sollysta böljorna, de högt gående oroliga vågorna. Och Krøyer gaf oss fiskarena — solbrända och härdade, med den kloka betänksamma blicken i ögat. De hafva varit ute i många väder och hafva fått känna på både ondt och godt dessa, som sitta vid »Stokken i Hornbæk». Det är också detta fiskläge, som fru Erna Juel Hansen beskriver i sin roman Thérèse Kierulf. Härigenom blef Hornbæk känd i Köpenhamn och år efter år kommo allt flera för att njuta af den friska luften, som blåser in från Kattegat, för att bada de salta hälsosamma baden, för att njuta af *Plantagens* skugga och lugn. Snart var hvarje större fiskarkoja under sommaren befolkad af landhungliga köpenhamnare och det uppstod pensionater, hvaraf nu finnas flera; till den gamla »Kroen» byggdes en matsal och en glasveranda, nya villor växte upp och de fylldes alla. I fjol fick man ett badhus och gästernas antal påstods vara öfver 1500 under den egentliga badsäsongen (15 juli — 1 sept). Hornbæk är således ryckt ur sin lugna tillvaro, men kommer man som vi i början af juni, märker man ej mycket däraf. Strömmen har ej ännu infunnit sig och befolkningen är sig lik. Strandbon här har samma sega hållande på gamla sedvänjor och bruk som slättbon i Skåne, och det bekommer honom intet att se hela denna skara eleganta hufvudstadsbor — han tar intet intryk däraf. Sommargästerna, de lefva sitt lif, och befolkningen lefver sitt på aldeles samma sätt, som de gjorde det för 50 år tillbaka.

På *Kroen* åter man aldeles förträffligt vid en utmärkt table d'hôte. Här åto vi middag. Ännu stod det stora hästskobordet ganska tomt, där voro endast några få, som redan haft tid att draga sig från hufvudstadsbullret. Utanför var en trädgård — af sand! Några buskar och träd hade fått fast rot och gäfvö en behaglig skugga, men rabatterna på den dälga gräsplanen voro af den rena, hvita hafssanden, och jag såg med medlidande på de stackars plantorna, som voro satta där. På eftermiddagen gjorde vi en promenad längs hafstrand — denna långa sandstrand, som följer hela Europas västkust och som under namn af *La' plage* är så mondain vid de belgiska och franska badorterna, men som man föga aktar på i Skåne och Danmark. Den lägsta delen sköljes alltid af vågorna, så att den ständigt är fuktig; här var lättast att gå. Jag var aldeles hänryckt öfver denna fina sand, som rann genom fingrarna, när man tog den i handen. Den var så mjuk och vit, man frestades att gå barfota och låta foten sjunka djupt ned i den. Stranden var betäckt af tång, musselskal och snäckor, af hvilka många för mig ovanliga. På vågornas territorium — om jag så får kalla ebb- och flodområdet — växer naturligtvis intet, men på kanten ofvanför växer *marhalmen*, denna växtlighetens sista utpost. Sträf är den som kiselsanden, af hvilken den hämtar sin näring. Storväxt och kraftigt står det, detta märkvärdiga gräs, som tycks lefva af den finmalda stenen. Längre upp på stranden äro planteringarna. Det är egendomligt att se de furor, som stå närmast stranden. De äro låga som buskar och ofta af den märkvärdigaste form; somliga stammar äro liksom knutna i en ögla, andra hafva S-form — alla hafva tjocka stammar och grenarna ut mot marken, de hafva ej kunnat växa högt som sina lika gamla bröder längre bort. De ha ju tagit emot stormarnas

första grufliga slag, ja, det salta vattnet har nog mer än en gång gått upp mot deras rötter, och de ha böjt sig för stormen, krupit längs marken och så bildat skydd för dem som stå högre upp. Dessa växa raka och stolta. Vi gingo på *Molen*, hamnen där fiskarbåtarna lägga in. Vi sågo näten hänga uppspetade på sina stakar. Slutligen kommo vi till det nya badhuset; det är ej stortadt, men snyggt och bekvämt. Vattnet luktar så salt och friskt och från simbassängen har man den härligaste utsikt af hafvet och på andra sidan den svenska kusten. Man ser Kulla-Gunnarstorp i sin park, Vikens lilla täcka fiskläge, Höganäs med sina fabrikkskorstenar m. m. och längst borta reser sig Kullen i en blånande dager. Detta haf befares ständigt af alla slags båtar och jag räknade ej mindre än 50 segel på en gång. Det var en praktfull anblick, som jag aldrig glömmmer.

Vi tyckte, att vi fått nya krafter af det sköna badet, och lade oss nu helt »europeiskt» rak långa i sanden och sågo och sågo. Vi ville ej lämna detta ställe; vi kunde ej se oss mätta på dessa blåa oroliga böljor, ej slita oss från vågskvalpet, som sjöng den ljufvaste melodi: en sång om oro och lugn, om evig omväxling och evigt enahanda. Långa, långa vågor kommo, stötte mot stranden och kastades tillbaka för att uppslukas af andra, Jag tänkte på Bergsöes dikt:

»Bölja mot kust, hvar kommer du från,
hvar är din urbild, säg hvar är din källa,
säg, när du klagat hvem suckarne gälla?
Bölja mot kust.»

Och så hvilade vi präktigt efter promenaden här i den varma sanden. Vi hade sett mycket nytt i dag, gjort bekantskap med Sundet, med Helsingör, med Kattegat och Hornbæk och hade ej blifvit besvikna. Vi hade sett ett nytt land lika olik Smålands allvarliga bergsbygd som Blekinges täcka skärgård och norra Skånes omväxlande skogsbygd. Vårt inre hade vidgats, blifvit klarare och ljusare af de nya skönhetsintrycken. Vi lägo där, tills kvällen kom och vi sågo fyrarne tändas. De två fyrar, som visa seglaren vägen in i Öresund: Kullens fyr och fyren på *Nakkehoved*. De blinkade så vänligt de båda fredliga stjärnorna, de togo godnatt af de trötta vandrarne, som äntligen måste begifva sig till sitt härberge för att sofva ut och hämta krafter till en ny dag med nya intryk.

Kvinnorna på utställningen.

X.

I konsthallen.

(Forts.)

Sveriges hufvudstad har visserligen någon gång förr haft exposition af utländska mästars arbeten, men aldrig i sådan omfattning och en så värderik som den, hvilken nu vid vår stora konst- och industriutställning bländar våra ögon. Att så framstående konstnärer med europeiskt rykte som en Bonnat, en Bouguereau, en Demaille och en Watts, den senare Englands nu lefvande största färgkonstnär, låta sig representeras med några präktiga dukar, därför hafva vi sannerligen icke oss själfva att tacka. Förtjänsten däraf tillkommer helt och hållet prins Eugen, den älskade furstlige konstnären, som under sin utrikesresa i fjor lyckades intressera de förnämsta storheterna inom konsten för vår utställning och förmå dem att frångå sin vanliga stolta isolering.

Låt oss nu, ärade läsarinna, efter att först ha tagit i betraktande det bästa af hvad den skandinaviska konsten frambragt, också beundra det främsta af hvad den internationella utställningen har att bjuda på.

I den engelska salen finna vi sålunda flere dukar, hvilka speciellt böra fästa vår uppmärksamhet för den mästerliga teckningen och icke minst för den praktfulla färgen, i hvilken egenkap man lätt spårar en släktskap med den gamla nederländska och italienska skolan. Se blott på denna *Sir Edward Burne-Jones* stora

tafla »Lucifers fall», hvilket tankedjup i uppfattning, hvilken rik fantasi i utförandet och hvilken harmonisk färgbehandling. Konstnären har ej kunnat beräkna att få sälja sin tafla hos oss, ty priset, 2,000 doll. är väl högt äfven för våra rikaste mecenater, men vi få beundra mästerverket gratis, och det är vackert så!

A. Forbes »På väg från Stenbrottet», *William Orchardsons* »Master Baby» och *John Laverys* »Dam in brunt» gifva oss goda för på allvaret och den säkra penselföringen iden engelska målarekonsten. Främst bland alla står dock den gamle mästaren G. F. Watts, Englands förnämste porträttmålare, hvars verk pryda väggarna i Kensingtonsmuseet i London, och hvilken, trots sina 79 år, ännu förmår att med ungdomlig säkerhet föra penseln. Mästaren röjes i de här exponerade porträtten af »Miss Violet Lindsay, markisinna af Grandby», af »Lady Somers» och af »Sir Edward Burne-Jones». Man är ju oförmögen att döma om porträttligheten, men det är själ och lefvande lif i återgifvandet — det ser man. Äfven hans »Evas skapelse», med devisen: »Och morgonstjärnor sjöngo och alla änglar jublade af glädje», är ett praktstycke af djup och gripande effekt.

Gå vi öfver till de franska konstnärerna, så stanna vi ovillkorligt i stum beundran framför *Adolphe Bouguereaus* praktfulla stora tafla »Pärulan». En skönare kvinnofigur må vi erkänna att vi sällan, om någonsin, skådat i färger, måhända i antikens marmor. Se blott dessa rena linier, dessa oskuldsfulla lemmar och den skära kyskhet som hvilar öfver ansiktsdragen. Skön är denna kvinna, så att man blir betagen och detta af sina bästa känslor. Man ser, att man har en stor mästare framför sig, en af idealets banärförare. Han är representerad af endast denna tafla, men det är också en äkta pärla.

En annan framstående fransk målare är *Puvis de Chavannes*, hvilken hemma åtnjuter stort anseende. Det är »Den förlorade sonen» han här hitsändt, och det är ett ämne som icke behöfver vidare utläggning. Taflan är realistisk, men af gripande verkan, enkel, men talar sanningens osminkade språk och manar till eftertanke.

Leon Bonnat är en af samtidens störste konstnärer. Som våra läsarinna måhända känna, begagnade sig prins Eugen under sin vistelse i Paris för några år sedan af hans utmärkta ledning. Bonnat har hitsändt en tafla som bör vara honom särdeles kär, nämligen porträttet af hans egen mor. Se blott på dessa gamla ögon, som blicka med så oändlig kärlek fram där ur den mörka ramen. Det är moderskärlek, känd och förstådd, och man ser tydligt den sonliga, varma känsla, som under verkets fullbordande inspirerat konstnären och fört hans säkra och eleganta pensel.

Ett annat porträtt af Alex Dumas fils tycks icke vara riktigt fullbordadt, men äfven det röjer den store mästaren.

Man hade hyst ett hopp att så få se några af *Edouard Detaille's* präktiga bataljmålningar, men man fick nöja sig med hans dukigt målade »Trumpetare» från den förste Napoleons dagar. Något är bättre än intet, isynnerhet när detta »något» är ett litet mästerstycke för sig.

Albert Besnard utställer tvänne charmant målade kvinnoporträtt, hvaraf det ena är en ytterst förnäm och karaktäristisk bild af äkregrefvinnan v. Essen, född Gyldenstolpe.

Till sist, bland de mer anmärkningsvärda, ha vi *Dagnan-Bouveret*, hvilken utställer ett

Bland nu befintliga Cacaosorter intages säkert förnämsta platsen af

HULTMANS CACAO

Redan 1888 intygade prof. Joh. Lang i Lund, att Hultmans Cacao var fullt lika med van Houtens Cacao. Hultmans Cacao kan således varmt rekommenderas till hvarje husmoder.

förtjusande barnporträtt, troligen af ett af den kände damfourniseurens Worth i Paris, hvilken taflan tillhör.

Af de tyska konstnärerna är det måhända få som fullt tilltåla vårt konstsinne. Den ojämförligt främste målaren här är den gamle bayraren *Franz von Lenbach*, som är en konstnär af den gamla gedigna skolan, och hvilken i sitt målningsätt och sin färgbehandling starkt påminner om de flamländska målarna. Se blott på detta ståtliga porträtt af den äldre furst Bismarck, där han står i den mörka ryttarkappan med hjälmen på hufvudet öfver de buskiga ögonbrynen. Det är en öfverdådlig kraft i såväl gestalten som ock i målningsättet.

En stor och mycket grann tafla, som ådrager sig en viss uppmärksamhet, är *A. von Werners* »Tyske kejsaren lyckönskar Moltke på hans 90-åriga födelsedag», men något högre konstvärde har den icke. Det är en porträtttafla med en massa lysande uniformer, band och stjärnor, en uppvisning efter ceremonimästarens upprop, men för öfrigt säger den ingenting. Det är blott en dekoration för en tom vägg i en stor slottssal och därmed punkt.

Af de belgiska målarna ber jag att få påpeka *Emile Wauters* stora och briljanta porträtt af Madame Somzée och hennes halfvuxne son, den senare till häst. Isynnerhet är madame Somzées toalett beundransvärdt väl utförd i alla detaljer.

Af de här representerade ryska målarna står ovedersägligen *Elie Repin* främst. Hans stora tafla »Saporogiska kosacker, skrivande ett groft svar på en skrivelse från sultanen» är af dräplig verkan. Se blott på dessa vilda sälar! Hvilken fröjd afspeglar sig icke i deras upphetsade anleten öfver att så här på vederbörligt afstånd få utslunga en massa otidigheter mot den hatade turken. Det är lif och lust och karaktär i denna målning. Teckningen är gjord med mästarehand och hvilken färg sedan! Den är helt enkelt briljant.

De öfriga främmande konstnärerna, de spanska och italienska, försvara väl sina platser, om de äfven icke kunna jämföras med de franska och engelska. Iduns läsarinna böra dock ej försumma att göra deras bekantskap, ty det förtjäna de. Hvarje land och folk har sin särskilda smakriktning och sitt sätt att se tingen.

* * *

Om vi nu till sist, ärade läsarinna, skulle företaga en hastig vandring genom skulpturafdelningen. I själfva centrum af konsthallen är en rund sal, där hufvudmassan af skulpturverk äro uppställda, omgifna såsom sig bör, af fagra blomplanteringar och rabatter. Dessutom äro här och hvar i målningsalarna äfven åtskilliga skulpturarbeten placerade.

Bland våra svenska hildhuggare intager otvivelaktigt den afidne *Per Hasselberg* främsta rummet. Hans härliga och formköna »Snöklockan» höjer sina fina lemmar i salens midt och hans, af grekisk renhet adlade »Näckrosen» hvilat i plastisk mjukhet nära intill. Vackrare konstverk i marmor ha vi icke skådat i Sverige sedan Sergels och Byströms dagar. *John Börjesson* framvisar sina bästa arbeten, hvaribland hans »Bröderna», statygrupp i brons, är af stor skönhet. *Fru Agnes Kjellberg-Frumerie* har här en förtjusande grupp »Amor och Hymen», en karaktäristisk byst af Aug. Strindberg samt en vacker vas med en luftig älfdans. *Teodor Lundberg* har många förträffliga arbeten, hvaribland särskildt böra nämnas hans »Sorg» och hans »Vågen och stranden», den senare

nyss inköpt af vår konstälskande monark för att införlifvas med dennes enskilda samlingar.

Hvad säga ni, mina damer, om denna *Ida Mattsons* förtjusande statyett i marmor? Konstnärinnan kallar den »Mamma». Är den icke innerligt söt!? Se hur det lilla barnet sträcker ut armarna, öppnar läpparna, liksom för att framjollra det käraste, första och mest lättlärdade ord i världen. Det är i sanning ett älskligt arbete och som väcker stor uppmärksamhet.

Af danska skulptörer fästa vi oss särskildt vid *A. W. Saabys* »Susanna inför rådet» och *V. Bissens* »Atalanta öfvervunnen i kapplöpningen med Hippomenes». Bissen anses ju som vårt grannlands främste konstnär på skulpturens område. Äfven *Carl Johan Bonnesens* »Från hunnernas tid» tilldrager sig en berättigad uppmärksamhet.

Hvad som alldeles särskildt bör intressera damerna, är denna rikhaltiga samling af franska och äfven svenska skulpterade prydnader, hvilas läckra former och sköna färger smeka det konstälskande ögat. Och det är små konstverk. Det är sådana kända franska artister som en *Albert Dammouse*, en *Auguste Delaherche* och en *Erneste Leveillé*, som här räckt konstindustrien handen och lånat den sina eminenta talanger, för att åstadkomma något helgjutet godt. Se blott på dessa vaser, med emaljering och de finaste målningar, se på denna magnifika fruktskål, på dessa fat och jardiniärer i rosa, färgad kristall med emaljerade orchidéer, på dessa charmanta vinkannor i renaste grekiska stil och erkänn, att allt detta är sann och stor konst och värdt vår beundran.

Af våra svenskar är det egentligen *Alf Vallander*, som med framgång kastat sig på denna konststart och exponerar en stor massa konstverk i keramik. Man må ingalunda inbilla sig, att detta är godtköpsarbete. Åhnej, de ställa sig ganska högt i pris, från 800 francs ned till 80 och 50 francs. De äro konstverk och äro värda att betraktas såsom sådana.

Vi sluta nu vår vandring genom konsthallen, och vi kunna ju komma öfverens om, att den varit både nöjsam och lärorik. Milda harmoniska färger och mjuka rena linier inverka alltid välgörande på sinnet och skärpa icke så litet blicken för skönheten i naturen därute och lifvet i det bullrande världsvimlet omkring oss. Låt oss gå om och om igen, genom årets storartade konstutställning. Det hafva vi godt af och ännu är långt kvar på sommaren.

Adolf Hellander.

Några ord om sympati.

Af Hetty Wing.

»Varför beundrar hvarje man så mycket fru Blank?» hördes en gång en flicka fråga. »Hon har varit gift två gånger — och hon hade en mängd anbud — och jag har aldrig träffat en man, som inte ansett henne fullkomlig. Och dock kan hon snarare kallas ful än vacker; hon är hvarken kvick eller rolig, är inte särdeles lifdig och har ingen egentlig stil på sig. Hvad kan skälet vara? Det synes mig som trolleri.» — Och mannen, hon vände sig till, svarade: »Det är ett mycket enkelt trolleri. Hennes makts hemlighet ligger i, att hon har så mycken sympati för andra.»

En i sanning ganska enkel egenskap. Och dock, hur verkligt sällsynt! I de flesta fall äro människorna så upptagna af sig själfva och sitt eget, att de ha hvarken tanke eller intresse att offra på andra. Och ändock är hela mänskligheten i så stort behof af sympati.

Männens besitta så sällan denna egenskap själfva, att det är antagligen därför, de ha en riktig

törst efter att finna den hos kvinnan. De göra allt för att vinna den, och en gång funnen, taga de den så oupphörligt i anspråk, att den, såvida dess källa ej är riktigt djup och äkta, snart skulle sina. De föredraga den sympatiska kvinnan framför skönheten och den rikt begåfvade, ja ofta äfven framför den, som kan gifva dem social framgång. Och om vi fråga dem, skola de uppriktigt svara er, att den egenskap hos kvinnan, som mest fånglar mannen och håller hans kärlek kvar, är hennes sympati.

Först och sist älskar mannen att tala om sig själf. Der är eget, huru detta enda ämne aldrig blir uttömdt eller innehållslöst, då däremot alla andra snart trötta och upphöra att behaga. Nej, om sig och sina egna intressen skulle mannen kunna tala från nu och till domedagen och fortsätta äfven in i evigheten, om tillfälle gäfvos honom. Men för att tala, så måste man ha en åhörare, eljes blir det tråkigt i längden, och denne åhörare måste visa intresse, eljes blir man irriterad. Då en åhörare blifvit funnen, som är lika ifrig att höra allt, hvad som säges henne, som han är att utgjuta sig, då hon gläder sig öfver hans framgångar och triumfer och sörjer öfver hans motgångar, då har han det förståndet att erkänna, att hans lycka är enastående, och han klänger sig så fast vid en sympatiserande kvinna som ostronträdet vid klippan.

Sympatien består inte endast i att höra på utan att afbryta, att le, då du ler, att beklaga, då du gråter, utan den menas ett beräkande af ens lynne och sinnesstämning, med ett ord ett fullständigt förstående allt igenom. Hos den sant sympatiserande kvinnan har himlen nedlagt den underbara gåfva, som kallas takt. Hon förstår din karaktär och undviker allt, som kan på något sätt rubba din jämnvikt; hon vet, när hon bör tala eller tåga, uppmuntra eller beklaga. Hon kan gifva dig ett bättre omdöme om dig själf, än du någonsin kunde komma ut med på egen hand, och detta utan det minsta smicker eller falskhet. Hon kommer dig att känna genom en slags omedveten instinkt, att det måste finnas något hos dig, som är värdt hennes stora intresse för dig; men hon låter dig aldrig komma på det klara med, att hon har samma milda, vänliga intresse äfven för den öfriga mänskligheten.

Folk förundrar sig öfver att vackra flickor ofta få gå ogifta och komma på den föga afundade »öfverblifna kartan». Jag svarar, att af nittionio fall på hundra är orsaken härtill deras brist på behag. Ingenting kan ersätta detta.

Säkert är, att många sympatiska kvinnor har denna gåfva från födelsen. Hon har vanligen från vaggan blifvit begåfvad med ett ömt hjärta och en fullkomligt osjälvisk natur. Men hvarje flicka kan förvärfa sympatiens gåfva, om hon föresätter sig det; och hemligheten är i sig själf mycket enkel, ehuru den ej är lätt att utöfva. Hon måste lära att ställa sig själf fullkomligt i bakgrunden, t. o. m. i sina egna tankar, och hon måste älska sin nästa mer än sig själf. Detta är en läxa, som ofta läres blott genom smärta och tårar; men en gång lärd, är den hennes för alltid. Hvad under, att sympatien är den mest tilldragande egenskap en kvinna kan besitta, och att en sympatisk kvinna äger sitt köns största behag? De egenskaper, som göra henne till detta, äro framsprungna ur de vackraste karaktärsdrag, en stackars mänsklig natur någonsin kan besitta och i dem ingår något af det gudomliga.

Från Iduns läsekrets.

»Gif dem ett rum!»

I nummer 28 af Idun förekommer en artikel »Gif dem ett rum», som är beaktansvärd, men få vi härmed påpeka för eder en annan, därmed sammanhängande fråga, i hopp att ni tager den under debatt, ej en, utan flere gånger, om det skall hafva åsyftad verkan. I städerna och särskildt i Stockholm bygges det ena palatset efter det andra med praktrum, men för barnen och särskildt tjänarinnorna tänkes ej vidare, utan få de de sämsta och mörkaste rummen, då de förra borde hafva de luftigaste och soligaste. De senare få vanligen intet eget rum, utan en genomgångsskrubb, helt och hållet mörk eller nästan mörk, där de ej kunna vistas annat än nattetid eller hafva en stund för sig själfva.

Huru olämpligt, minst sagdt, detta är, torde ej behöfva påpekas för tänkande, om sina tjänande systrar måna husbondefolk, men icke dess mindre är det så, ty det har blifvit en följd af lyx, där

den ej bör vara, samt tanklösa, självviska byggherrars och byggmästares åtgöranden. En ändring härutinnan borde vara ett värdigt mål att sträffa för, och i hopp ni beaktar saken, tecknar högaktningfullt

— X.

Ur notisboken.

Det blifvande unga furstehemmet. Prinsarnes palais vid Gustaf Adolfs torg undergår nu som bäst en omfattande restaurering, och prinsarne Carls och Eugens komfortabla ungarlångsvåning två trappor upp har blifvit fullständigt utrymd; möbler och mattor ha utflyttats, och i rummen har en hel här af snickare, tapetserare och dekoratörer ryckt in. Det är i denna våning, tillökad med några rum åt såväl högra som vänstra sidan, som prins Carl och hans unga brud skola residera.

Det unga paret skall komma att förfoga öfver 18 å 19 rum. De vackraste bland dessa vetta åt Gustaf Adolfs torg. Här märker man bl. a. en större och en mindre salong. Innanför den större salongen är matsalen belägen. Prinsessans toalettrum vetter inåt palatsets gård, medan hennes skriftrum är beläget bortom den mindre salongen utåt Gustaf Adolfs torg.

Prins Eugen har velat ägna sin talang åt att smycka sin broders och hans gemåls hem och har därför uppgjort plan för dekoreringsplan af åtskilliga bland rummen, hvarjämte han utfört ritningarna till en del af möbleringen.

Prins Eugen själf skall taga sin bostad i den rad af rum, som vetter mot Strömmen, och där utställningens förvaltningsutskott på sin tid hade sina arbetslokaler.

Pliktens väg.

Novell för Idun af Ali.

(Forts.)

Ja, men de som icke hafva någon att älska, de som blifva besvikna och lefva ensamma och tröstlösa, hvad ha de till ersättning? Åh, hur jag ryser vid tanken på en sådan ödslig tillvaro.

— Kära Sigrid, det finnes någonting som kallas *pliktens väg*; många har frivilligt offrat sin jordiska lycka för att gå *den vägen*: Den blir nog tung och svår många gånger, den vandringen, dock för den lycka med sig till sist, och måhända är det också *den*, som gifver oss det bästa svaret, hvarför vi lefva.

Sigrid svarade icke. Hennes blickar hade sänkts mot jorden, de följde nu en liten myra, som så ifrigt drog på ett strå, längre än hon själf.

Magnus böjde sig fram emot sin barndomsväninna.

— Säg mig, Sigrid, hur kommer det till att du är så sorgsen i dag? Vet du, du är för mycket ensam och du går här i skogen och grubblar. Just nu borde du dock vara så lycklig.

— Ja, Magnus, jag är så gränslöst lycklig! — Men ändå...

Ack, den där lilla taggen, hvarför skulle hon så ofta känna hur den stack på nytt!

Hon suckade djupt och båda sutto tysta en stund.

Magnus var den som först talade.

— Vet du, Sigrid, du borde bjuda någon väninna ut till dig. Du behöver någon, som kan känna och tänka som du, och som du riktigt kan anförtro dig åt.

— Kanske! — svarade Sigrid och såg helt tankfull ut.

— Nog har du väl någon väninna, som bor i staden öfver sommaren, och som skulle vara glad att få komma ut på landet en tid.

Sigrid blickade hastigt upp emot Magnus och hon kunde icke låta bli att småle. Magnus såg åt annat håll och det var märkvärdigt, hvad han var röd öfver hela ansiktet.

— Ja, svarade Sigrid, och hennes vemodiga sinnessämning var med ens liksom bortblåst, och hon såg helt skälmaktig ut — jag har just tänkt på Gunilla Lundman, hon skulle nog...

— Åh, Sigrid, det kan väl icke vara ditt allvar! — utbrast Magnus i en ton af verklig förskräckelse.

— Och hvarför icke det? — sporde Sigrid, men hon måste hålla handen för munnen, för att Magnus icke skulle märka det skalkaktiga leendet.

— För att... nej, vet du, hon är omöjlig!
— Jaså, tycker du det? Ja, jag kan då lika gärna bjuda Anna Falkengren.

— Nej, men Sigrid, det är rysligt!
— Käre Magnus, det är ju du själf, som tycker att jag borde bjuda någon, men kanske du också bestämt hvem det skall vara. I så fall får du säga mig hennes namn, ty jag kan naturligtvis icke gissa det.

— Ahjo, Sigrid, nog kan du det, nog vet du hvilken af dina väninnor, som för mig betyder mer än allt annat på jorden.

Magnus vände sig emot Sigrid med ett bönfallande uttryck, och han fortsatte ifrigt:

— Nog vet du, att det är Klara Malm som jag älskar. Jag tror också och hoppas så innerligt, att mina känslor äro besvarade. Jag har dock icke vågat tala ännu, emedan framtiden varit så oviss, men nu, Sigrid, nu har allt ljusnat för mig, nu kan äfven jag tänka på att hemföra en brud till våren och därför... O, hur jag älskar henne, hur jag trängtar efter att få sluta henne till mitt bröst för att i ljufva somrardagar få säga henne allt, allt hvad jag gömmer här. — Han lade handen på sitt hjärta. — Ack, Sigrid, bjud henne ut till dig, du som är både min och hennes käraste väninna.

Sigrid blickade med undran in i det upprörda ansiktet bredvid sitt eget. En sådan glöd, en sådan öfvertygelse i hans ord. Så hade icke Isidor talat. Nej, Isidor bar en hemlighet i sitt hjärta; det var därför som han icke gaf sig så helt och fullt åt henne, som Magnus skulle gifva sig åt Klara.

Sigrid suckade och åter kände hon, hur den stygga taggen borrhade sig in i hennes bröst.

— Ja, Magnus, — svarade hon efter en liten stunds tystnad — jag skall bjuda Klara Malm till mig.

— O, tack, käraste Sigrid!

Han fattade hennes hand och tryckte den med värme.

— Vill du lofva mig en sak, Magnus?

Åter följde Sigrids drömmande ögon de små hvita molnen däruppe.

— Hvad då? — frågade Magnus och betraktade henne med undran.

— Svare mig först på en fråga. Säg mig, finnes det i ditt lif något minne, någon liten episod kanhända, som du icke skulle kunna anförtro åt din blifvande brud?

— Det var då en riktigt samvetsfråga! Men nej, jag vet ingenting. Det beror då också på hur man tar det, förstås; nog finnes det i hvarje människohjärta någon liten smygvrå, onda tankar som kommit och farit, frestelser som lockat, fast de borde ingifvit afsky, och sådana synder ha vi nog alla att tillstå, men tro mig, Sigrid, med afsikt eller vett och vilja har jag aldrig begått en handling, som jag skulle behöfva blygas att tillstå, allra minst för den som i onda och goda dagar skall gå vid min sida genom lifvet.

Sigrids hufvud sjönk ned emot hennes händer. Magnus betraktade henne med oroligt forskande blickar och fortsatte:

— Säg, hvad var det för ett löfte du ville ha af mig?

— Jo, Magnus, jag ville blott be dig om en sak, om det finnes *någonting*, som du vill dölja för den, som håller dig kär, gör det då så, att hon icke anar din hemlighet till hälften, ty ser du, *det* känns som en droppe malört i lyckans bägere.

Sigrid reste sig hastigt och Magnus likaså. Han hade med ens förstått, hvarför barndomsvännen ibland, midt under sin stormande lycka helt hastigt betogs af svärmod och sorgliga aningar.

* * *

En söndag på sensommaren firades åter en trolofning i den lilla vänkretsen. Det var Magnus och Klara, som växlade ringar och löften för lifvet.

Det var den ljufvaste dagen på hela sommaren. Sigrid kände sig så lätt och glad till sinnes. Isidor var ju så öm och kärleksfull emot henne. Han hade så mycket att anförtro henne och hon lyssnade hänryckt till den kära stämman, då han meddelade henne sina planer för framtiden.

Nästa vår skulle de gifva sig, så hade det blifvit beslutadt, och då skulle det bli dubbelbröllopp. Magnus och Klara skulle också förenas på samma gång som de.

Ja, det var ljufva drömmar i den stilla sommaraftonen.

De två paren hade begifvit sig på vandring

genom skogen. Snart kommo de ned till ångbåtsbryggan och där satte de sig på en bänk, just lagom för fyra personer.

Saltsjöns böljor glittrade så lockande; några seglare syntes långt i fjärran. Allt var så tyst och högtidligt, endast myggen var besvärlig.

— Tror ni det händer ofta, att fyra fullständigt lyckliga människor sitta tillsammans, som vi nu göra? — utbrast Klara och blickade med ett soligt leende från sin fästman bort till det andra paret.

— Nej, — svarade Sigrid — oftast finnes det väl någon liten tanke, som aggar och plågar.

— För ögonblicket är det väl endast myggen, som stör harmonien, — inföll Isidor i det han anställde hetsjakt efter de bevingade fienderna.

— Det blir bäst att vi tända våra cigarrer, — föreslog Magnus. — Du har väl icke svårt att fördraga cigarrök, Klara?

— Nej då, visst icke!

De båda herrarne blossade snart af alla krafter. Klara sträckte fram sitt hufvud, så att hon blef riktigt omhvärd af röken. Sigrid däremot drog sig litet tillbaka för att undslippa hvirflarne, dem hon ej fann så odeladt behagliga.

— Nu är då jag skyddad för myggen, — utropade Klara skrattande.

— Ja, nu får jag dragas med den ensam, — svarade Sigrid.

Hon gjorde i detsamma en hastig rörelse med sin vänstra hand för att förjaga en mygga, mera närgången än de öfriga.

Den släta ringen glänste blixtrakt genom luften; men det var blott i början den följde handens rörelse. Utan att Sigrid visste, hur det gick till, hade ringen glidit af hennes finger, den beskref en skimrande halfeirkel i rymden, så flög den vidare ut öfver vattnet och med ett sakta plumsande försvann den i djupet.

Sigrid sprang upp och gaf till ett enda hastigt utrop af förskräckelse. Så blef hon stående och blickade dystert mot den plats, där ringen försvunnit.

— Hvad var det? — frågade Klara ifrigt och sprang fram till sin väninnas sida.

— Det var min förlofningsring, — svarade Sigrid, och hennes ansikte var blekt som döden.

— Kära du, en sådan ledsam händelse! Men kanske vi kunna få upp den igen.

De båda herrarne hade nu också skyndat till och alla spanade med ifver genom de klara böljorna.

Isidor slog sina armar om sin trolofvade och tröstade henne med ömma ord, men Sigrid stod kall och stel och besvarade icke hans smekningar.

— Det betyder olycka! — sade hon endast, och så blickade hon upp mot honom med ett obeskrifligt uttryck af sorg och ångest.

— Nej, intet skrock! — utbrast Magnus muntert — vi få nog tag på den igen, och så får du, Isidor, för andra gången sätta förlofningsringen på Sigrids finger. Se så, nu skall jag skaffa en båt och fara ut och leta. Här är icke djupt, och fin sandbotten är det också, så att den bör kunna synas.

— Se! — utropade i detsamma Klara Malm — där är den ju! Åh, Magnus, skynda dig, så att icke vågorna hinna skölja bort den.

De tre på bryggan afvaktade nu med största spänning Magnus' bergningsförsök. En båt fanns nära till hands, dock dröjde det några minuter, innan den blef i ordning. Ändtligen kom den sakta glidande. En härnål hade blifvit böjd till en hake, som sedan fästats på en lång trädgren och efter några fåfänga bemödanden med detta redskap lyckades Magnus till slut i sitt företag. Klara och Isidor jublade, men Sigrid stod tyst som förut.

Alla kände sig litet besynnerliga till mods, dock försökte man att skämta bort saken.

Isidor tog ringen ur Magnus hand och satte den åter på Sigrids finger.

— Akta den nu, — sade han — så att du icke förlorar den en gång till.

— En gång till gör ingenting, — inföll nu Klara med låtsad munterhet — skall man tro på annat skrock, så bör man väl också tro på, att »tre ting äro vissa»!

En skarp vindil hven i detsamma genom trädens toppar.

De unga blickade upp helt förundrade. De hade varit så upptagna af händelsen med ringen, att de icke märkt, att tunga ovädersmoln samlat sig på himlahalvvet.

Det blef med ens så mörkt och dystert i augustikvällen. De fyra gingo hemåt, tysta och i tryckt sinnessämning.

Ett par timmar därefter flöt regnet ned i ström-

CAKES

fullt jämtörliga med de engelska, fås hos de flesta spegerhandl- lare i hufvudstaden.

C. W. SCHUMACHER

SPISBRÖD, många sorter. Försändes öfver hela riket. Begär prisskrant.

mar, och det var som om sommaren flytt med ens för att icke mera återkomma.

Kort tid därefter hade alla åter inflyttat till staden. Hösten var ruskig och kall och aflöstes snart af hård vinter med bitande köld och djup snö.

För de fyra unga gick tiden snabbt under förberedelser till det förestående dubbelbrölloppet, hvilket skulle äga rum i april.

I januari inträffade dock händelser, som omkastade de mänskliga beräkningarna.

Isidors faster dog delt plötsligt och oväntadt. Sigrid måste naturligtvis bära sorgdräkt för den närmaste tiden. Men detta var hon alldeles icke förberedd på, och hon ägde icke en svart klädning. Hon måste då taga sin tillflykt till sin lilla sömmerska på söder, och en eftermiddag begaf hon sig dit, just i skymningen. Isidor skulle icke komma hem den aftonen, han hade bestyr för dödsfallets skull.

Sigrid gick helt ensam och tankfull den gamla kända vägen upp för de södra backarne, och snart stod hon än en gång vid dörren till Hilma Ströms syateljé. Hon ringde på klockan; Hilma kom själf och öppnade.

— Åh, se fröken Moss! — utbrast hon och neg för den besökande. — Den här gången kom fröken snart tillbaka.

— Ja, snälla Hilma, men nu har jag bara ett tråkigt ärende.

— Hur så!

— Jo, jag måste ha en sorgklädning, tyvärr!

— Hvem är då död, fröken?

— Bara en släkting till min fästman, men...

Sigrid stannade midt i meningen. Hon hade just trätt öfver tröskeln till det inre rummet och där möttes hon af en oväntad syn, som kom henne att undrande stanna midt på golfvet.

Framme vid bordet och belyst af lampans dämpade sken satt ett litet barn, en flicka om tre år ungefär, ifrigt sysselsatt med en stor docka. Barnet blickade hastigt upp emot Sigrid, log ett blygt leende, sänkte sedan sina ögon och ägnade sig åter åt linhufvudet i sitt knä. Flickan själf

hade mörka lockar och stora mörka ögon och vid läpparnes minsta rörelser bildade sig djupa gropar i de runda kinderna.

— Ack, ett sådant förtjusande barn! — hviskade Sigrid till Hilma. Hvem är hon?

— Det är min lilla lekkamrat, då jag har någon ledig stund, — svarade Hilma och hennes blickar riktades med innerlig kärlek mot den lilla. — Hon bor här i huset, men hvarje dag är hon inne hos mig någon stund. Hon leker så stilla och snällt och stör mig icke, äfven om jag har brådt.

— Hvad heter hon?

— Kan du tala om för fröken, hvad du heter?

— frågade Hilma vänd till barnet.

— Signe, — svarade den lilla och såg därvid på Sigrid med en sådan där lång, frågande blick, som barn ibland kunna gifva.

Sigrid räckte sina armar emot henne.

— Gif fröken stora famnen! — uppmanade Hilma den lilla flickan.

Signe reste sig lydigt från sin plats och gick emot Sigrid. Ett ögonblick tvekade hon, men så sträckte hon upp sina små armar och lät sig utan motstånd fångas af Sigrids vänliga famntag.

— Det var märkvärdigt, — yttrade Hilma — hon brukar annars vara så blyg för främmande, men fröken är hon icke alls rädd för.

— Det är väl därför, att jag är så barnkär.

Lilla Signe hade fått syn på Sigrids klockkedja, och hon ryckte i den ganska hårdhänt för att få fram klockan, barns vanliga åtrå.

Hilma märkte det och ville taga barnet från Sigrid, för att det ej skulle besvära.

— Ack nej, lät henne vara, så länge hon vill stanna hos mig! — bad Sigrid, och så satte hon sig ned med Signe i sitt knä. Den lilla fick till sin förtjusning den märkvärdiga tingesten i sin hand och med undran lyssnade hon till klockans knäppningar invid sitt öra.

— Tick, tick! — härmade hon skrattande, och Sigrid smekte leende de små knubbiga händerna.

— Hvems barn är det egentligen? — frågade Sigrid slutligen.

— Det är ett litet faderlöst barn, — svarade Hilma, men hon vände bort hufvudet, då hon yttrade detta.

— Stackars liten! Nå, men modern då? — fortsatte Sigrid sina frågor.

— Modern! Åh, hon är en stackars öfvergifven varelse, hon, liksom så många tusen andra! Hilma suckade djupt; Sigrid såg upp helt hastigt.

— Känner Hilma henne något närmare?

— Ja, — hviskade Hilma och hennes ögon fylldes af tårar.

— Det är någon nära anhörig, kan jag förstå? Hilma svarade icke denna gång; som vanligt då hon var upprörd tog hon sin tillflykt till sina journaler.

Sigrid och Signe lekte åter som goda kamrater.

— Sannerligen — utropade Sigrid plötsligt — jag tror hon är lik Hilma!

Hilma suckade till, och hennes ansikte blef hvitt som lärft.

Sigrid märkte det och en aning om sanningen flög i en sekund genom hennes hufvud.

Hon reste sig från sin plats; det förut så välvilliga leendet försvann från hennes läppar och hon ställde barnet på golfvet långt ifrån sig. Stelt och högtidligt vände hon sig till Hilma.

— Hur tycker Hilma att min klädning bör sys? — frågade hon.

Hilmas händer darrade nervöst. Hon for med näsduken öfver sina läppar och försökte att tala, men det blef endast en kort hostning och det var en blodstrimma på näsduken, då handen åter sjönk ned.

Sigrid betraktade henne med en besynnerlig blandning af förakt och medlidande. (Forts.)

Innehållsförteckning.

Erika Tersmeden; af L. S. (Med porträtt). — Barn, poem af Allan Berg. — Om endast... — I Stockholm; små utställningsfunderingar och litet annat smått och godt. För Idun af Lovisa Petterkvist. Bref X. — Från prinsessan Ingeborgs hembygd; intryck från en fotvandring genom Nordseeland, upptecknade för Idun af A. Roth. II: Hornbæk. — Kvinnorna på utställningen; af Adolf Helander. X: I konsthallen. (Forts.) — Några ord om sympati; af Hetty Vingé. — Från Iduns läsekreter: »Gif dem ett hem!» af X. — Ur notisboken. — Pliktens väg; no- velt för Idun af All (forts.) — Tidsfördrif.

Sidsfördrif.

Bidrag mottagas med tacksamhet.

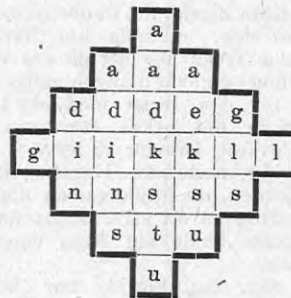
Logogryf.

Om ock man söker hela världen om, Så finner man helt säkert ingen, som Är mer bevandrad i litteraturen Än jag. Ack om jag blott den lyc- kan haft Att blifva född med »hufvud uppå skaft!» Men nej! Tyvärr jag aldrig haft den turen. Fast månet verk min skärseld und- dergår, Författar'n fruktar mig ej; han för- står, Att trots min skärpa får han pris och ära. Men har hans opus fel och vank och brist, Jag lägger dem i öppen dag helt visst; Hvad då han sått, det får han ock uppskära. Till frukost, hvad som säges smaka godt. Hvaråt man på teatern skratta fått. Hvad grädd- och kaffekanna hafva båda. För fordran annat ord; och ett för rask. Hvad som försvinner lätt i tö och slask. En tidning, som man öfverallt får skåda.

En båttyp, och en till, och en ännu I äldsta tider, men ej använd nu. Gemensamt namn på allihop för resten. Hvad båten var, och farligt nog minsann. För hvem ett byte den då blifva kan. Hvad satte fart uti den trötta hästen? Ett träd, hvari en styrkans bild man sett; Ett med de rörligaste löf försedt; Och ett med virke hårdt; med barr ett fjärde. En fågel, stundom gul; och hvit som snö. En fisk i dammar; en i mången sjö. Ett djur, som högst i nord har hög- sta värde. Tre kvinnonamn. En man i bibeln nämnd. Och en som på sin bror tog blodig hämnd. En gud. En stad i Frankrike. En fästning. En udde. Sånganförare. Ett land Långt härifrån vid oceanens strand. Hvad kallas det att hos en vän ta' gästning? Hvem man kan slå på hufvudet ibland. En kur, som nyttjas äfven i vårt land. Hvad skorna göra, om ej rätt de passa. Hvad påstås fröken är i Filipstad? Hvad skulle Pelle, klädd som till parad? Hvari man brukar stoppa in sin kassa. Hvad låter bra, men är blott tomma ord? Ett sjukdomsstadium. Ett mått på jord. En krydda, man till mån- gen rätt behöver

En tuktomästare. Ett ord för skam. Hvad knifven var. Hvad finns i trädets stam? Om en tas bort från tre, hvad blir då öfver? Hvad nog man är, om man ej pän- gar har. Hvari man då väl är. Hvad hjälp så snar Man önskar då. Om stor den är, hvad blir man? Del af ett hjul. På torn, hvad finns ibland? Hvad sveper månen tätt kring stad och land? Hvari kom hästen? Hvad mot skyn gör spiran? Hvad man plär röka. Hvari byken låg. För tvist ett annat namn; och ett för tåg; Ett för beröm; för uppsats se'n ett annat; Och ett för plåga. Hvari eken stod. Hvad man kan få i juvelerar's bod. Och hvad kan skrivas, när till slut vi stannat? Rosette. Charad. När glädjen här på jorden hanns Af barnen små, mitt första fanns På läppen rätt till hands. Om du igenom lifvet här Uppå mitt andra ensam bär, Du djupt olycklig är; Men — tro så visst! försoning ger Mitt hela, om mitt andra ber Till Gud, som allting ser. Premmerant. Palindrom. Rättfram: andlig skatt. Omvänt: någonting nö- tande. Trio.

Diamantgåta.

Omflytta bokstäfverna så att de lodräta och vågräta orden i ord- ningsföljd bilda samma ord.

Orden äro:

1. Bokstaf.
2. Fisk.
3. Verb.
4. Stad i Sverige.
5. Skämtnamn på målare.
6. Fågel.
7. Bokstaf.

Nisse.

Lösningar.

Sifferlogogryfen: Åskväder: ås, värd, vä- der, vård, krås, väder, värde, kär, kväde, sked, däre, ved, vår, säd, svärd, råd, sår, så.

Charaden: Kal-as. Ordspåks-arithmogryfen: Sällan vållar en att två träta: 1) s, 2) räf, 3) kl, 4) ulf, 5) Gad, 6) Ina, 7) Ava, 8) bål, 9) eig, 10) Als, 11) Sam, 12) örn, 13) Per, 14) Ann, 15) trans, 16) t, 17) ute, 18) aster, 19) arfvoede, 20) kråka, 21) Utö, 22) r, 23) säf, 24) rythm, 25) stearin.

Fyrkantgåtan: a l m a
l e a l
m a a s
a l s t.

Ordgåtorna: 1) Al-ål, 2) Lom-Rom, 3) Fil- mil, 4) Salt-palt, 5) Vera-lera. Prokopon: Spalt, palt, alt.

Förträffligt fabrikat i Tröjor, Kalsonger, Skjortor, Heldräkter

etc. etc. i Kamgarn (Jaegers system).

Äfven Bomull och halfulle. — Sommar- och Vinterkvalitéer

Försäljning endast från fabriken,

3 Bryggaregatan 3, 1 trappa upp,

andra huset från Drottninggatan.